

10. Тарасенко І.О. Проблеми фінансування вищої освіти в Україні в контексті забезпечення конкурентоспроможності / І.О. Тарасенко, Т.М. Нефедова // Вісник КНУТД. – 2013. – №4. – С.177-185
11. Шевченко Л.С. Вища освіта: політика «розподілу витрат» та її ризики в Україні / Л.С. Шевченко // Вісник Національної юридичної академії України імені Ярослава Мудрого. – 2011. – №2(5). – С.5-19.
12. Шевченко Л.С. Фінансування вищої освіти: подолання загроз ресурсної залежності [Електронний ресурс] / Л.С.Шевченко. – Режим доступу: http://www.rusnauka.com/4_SWMN_2010/Economics/58094.doc.htm

Tatiana Kotenko

Kirovohrad National Technical University, Kirovohrad, Ukraine

Financing of Higher Education Institutions in Terms of the Implementation of Higher Education

The system of financing sources of higher educational schools is analyzed. Special attention is paid to the formation of special capital stocks and investments process in scientific research and innovations. Prospects policy of investment in human capital is determined.

It is defined that Ukrainian legislation establishes clear guarantees and the state responsibility for quality assurance of higher education that is an extremely important condition for the entry of Ukraine into the European space of higher education. It is substantiated that the foundation of high educational system development is the investment processes and the improvement of investment processes management in education system, making new procedures of investment additional funds in it, is the essential element of management of its development. Higher education must be oriented on the specialist's competitiveness in Ukrainian and European labor market and social and economic requirements of country and region development.

Prospects for further studies include the creation of regional development strategy of higher educational institutions with taking into account the state program of higher education institutions development, various sources of its financing and cooperation with employers.

higher education, education financing, implementation, special fund, finance mechanism, training quality, scientific researches

Одержано 15.11.14

УДК 330.341.1

Г.Т. Пальчевич, проф., канд. екон. наук

Кіровоградський національний технічний університет

Сучасні реалії та перспективні напрямки державного регулювання інноваційного розвитку підприємництва

У статті досліджено завдання та функції державної інноваційної політики у сфері підприємництва, особливості державної підтримки суб'єктів інноваційної діяльності на окремих етапах життєвого циклу інновацій. Висвітлено методи податкового стимулювання інноваційної діяльності підприємств, розглянуто наявні у світовій практиці напрями заохочення інноваційної діяльності підприємств через надання податкових пільг. Надано пропозиції щодо стимулювання кредитної діяльності банків у сфері інноваційного бізнесу.

інноваційний розвиток, підприємництво, інноваційна діяльність, регулювання, інноваційний процес, податкове стимулювання, пільгове кредитування

© Г.Т. Пальчевич, 2014

Г.Т. Пальчевич, проф., канд. екон. наук

Кіровоградський національний технічний університет

Современные реалии и перспективные направления государственного регулирования инновационного развития предпринимательства

В статье исследованы задачи и функции государственной инновационной политики в сфере предпринимательства, особенности государственной поддержки субъектов инновационной деятельности по отдельным этапам жизненного цикла инноваций. Освещены методы налогового стимулирования инновационной деятельности предприятий, рассмотрены имеющиеся в мировой практике направления поощрения инновационной деятельности предприятий посредством предоставления налоговых льгот. Предоставлены предложения относительно стимулирования кредитной деятельности банков в сфере инновационного бизнеса.

інноваційне розвиток, підприємство, інноваційна діяльність, регулювання, інноваційний процес, податкове стимулювання, пільгове кредитування

Постановка проблеми. Реалізація парадигми інноваційного розвитку національної економіки потребує створення державою спеціальних умов, які б сприяли активізації інноваційної діяльності суб'єктів господарювання. Це обумовлене єдністю інтересів держави та суб'єктів інноваційної діяльності в прискоренні інноваційного розвитку. При цьому основним завданням державної інноваційної діяльності є створення сприятливого інноваційного клімату для матеріалізації державних пріоритетів науково-технічного розвитку.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Значний внесок у дослідження теоретичних і практичних аспектів інновацій та інноваційної діяльності зробили такі вчені, як А. Александрова, О. Амоша, В. Геєць, Денисенко, М. Джордж, П. Друкер, А. Карневал, І. Карсавін, А. Кляйнкнехт, С. Кузнець, Г. Менш, О. Морозов, С. Саниель, Б. Санто, Б. Твісс, М. Чумаченко, Т. Стюарт, Т. Сакайя, Е. Харгадон, Р. Фатхутдінов, С. Філін, М. Фішер, Й. Шумпетер, Ф. Янсен та ін. Їм належать розробки таких важливих аспектів цієї проблеми, як визначення закономірностей інноваційного розвитку, формування національної інноваційної системи, функціонування інноваційних механізмів в умовах глобалізації, зростання ролі інтелектуальних ресурсів у забезпеченні економічного прориву.

Однак аналітична оцінка сформульованих вітчизняними та закордонними науковцями положень щодо інноваційного розвитку економіки та методів його активізації свідчить про недостатню обґрунтованість питань управлінського впливу на інноваційний розвиток суб'єктів підприємництва. Між тим розробка та практичне задіяння ефективних механізмів регулювання інноваційної діяльності підприємств є запорукою посилення їх конкурентних переваг в оточуючому бізнес-середовищі.

Постановка завдання. Метою статті є аналіз сучасного стану державного регулювання інноваційного розвитку підприємництва та окреслення перспектив його удосконалення.

Виклад основного матеріалу. Використовувані на більшості вітчизняних підприємств технології сьогодні не сприяють забезпеченню необхідних вартісних та якісних показників, які б дали змогу витримати конкуренцію як на внутрішніх, так і на зовнішніх ринках. Разом з тим прискорення процесів світової інтелектуалізації виробництва та впровадження новітніх технологій стають основою досягнення конкурентних переваг. Важливим наслідком нових технологій є зростання продуктивності праці й підвищення якості продукції. Перше безпосередньо пов'язане з кількістю продукції, яка виготовляється одиницею устаткування й одним робітником, друге стосується управління якістю, оформлення зовнішнього вигляду і практично усіх характеристик, що підвищують цінність (вартість) продукції і послуг. І під загрозою спаду перебувають ті підприємства, які демонструють нездатність до постійного

впровадження нових технологій у процеси виробництва і маркетингову діяльність.

Формуючи стратегію чи розробляючи нову продукцію, підприємства повинні шукати компроміс між використанням існуючих технологій для виживання сьогодні і розвитком революційно нових технологій для процвітання завтра, між використанням наявних переваг і пошуком нових.

Концентрація зусиль вітчизняних підприємств на освоєнні нових виробів і послуг (новацій) необхідна також із причини спаду виробництва традиційних товарів. Багато видів продукції не користуються попитом як на внутрішньому, так і на зовнішньому ринках через власну неконкурентоспроможність. Для виживання підприємства повинні відмовитися від випуску неконкурентоспроможної продукції, здійснювати активний пошук нових споживачів, нових посередників, нових ринків.

Інноваційним вважається такий розвиток підприємства, основою якого є безупинні пошук та використання нових способів і сфер реалізації потенціалу підприємства у мінливих умовах зовнішнього середовища у рамках обраної місії та прийнятої мотивації діяльності та який пов'язаний з модифікацією існуючих і формуванням нових ринків збуту. В умовах конкуренції інноваційний розвиток підприємства орієнтується на завоювання більшої частини ринку, збільшення прибутку, забезпечення високих темпів стійкого економічного розвитку.

Прагнучи отримати лідерські позиції в оточуючому бізнес-середовищі, підприємства повинні постійно модифікувати свої конкурентні переваги. А при здійсненні стратегічного управління інноваційними процесами важливо приймати нетрадиційні рішення, що не є легкодоступними для сприйняття конкурентами.

Разом з тим потрібно мати на увазі, що не всі підприємства, які займаються інноваційною діяльністю, легко досягають успіху, бо існує ризик втрати інвестованого капіталу та очікуваного прибутку внаслідок невизначеності поведінки споживачів, непередбачуваності дій конкурентів та ін.

Дослідження свідчать, що із загальної кількості проектів з розробки і виведення на ринок нової продукції зазнають краху близько 40% проектів, пов'язаних із виробництвом товарів широкого споживання, 20% - товарів промислового призначення, 18% - послуг.

Комерційні невдачі нових товарів можна пояснити наступними причинами: неправильна оцінка вимог ринку (32%), неправильна збутова політика (13%), висока ціна (14%), несвоєчасний вихід на ринок (10%), жорстка конкуренція (8%), технічна недосконалість нових виробів (23%). Отже, однією із важливих особливостей виведення на ринок нових товарів, й інновацій взагалі, є високий ступінь ринкової невизначеності [2, с. 11-12].

Дійсно, діяльність інноваційно активних підприємств відбувається в умовах підвищеного ризику. Однак успішна реалізація нових продуктів формує на цих підприємствах запас „економічної стійкості” у вигляді портфеля розробок нової конкурентоспроможної продукції. Ця продукція, доповнюючи товарний асортимент, надає можливість конкурувати з продукцією інших товаровиробників завдяки пропонуванню споживачам більше, ніж конкуренти, з позицій різноманітності товарів, способів і умов їх реалізації, перед- та післяпродажного сервісу. Якщо на підприємстві оновлення продукції відбувається постійно, то практично завжди будуть забезпечені завантаження виробничих потужностей і стабільність прибутку.

Велике значення має вивчення досвіду підприємств, яким вдається успішно займатися інноваційною діяльністю.

Основними чинниками формування потенціалу інноваційного розвитку підприємства є наступні:

- створення прогресивної організаційної структури управління, зорієнтованої на роботу в ринкових умовах;
- наявність потужного кадрового потенціалу та енергійного керівництва, здатного до сприйнятливості інновацій;
- позитивні показники ділової активності підприємства, його висока репутація серед партнерів та споживачів;
- впровадження конкурентоспроможних технологій і прогресивного устаткування;
- досягнення високої культури виробництва;
- своєчасне та повне забезпечення необхідною інформацією про останні досягнення науки і техніки у відповідній сфері діяльності, про зміни у структурі потреб споживачів, про можливості і потенціал конкурентів.

Інновації і підприємництво є цілеспрямованою діяльністю, яку можна і потрібно необхідним чином організувати. Обов'язком керівника є знаходження шляхів перетворення новаторської ідеї в життєздатний бізнес чи послугу.

Система інноваційного управління підприємством повинна бути спрямована на формування ефективної політики нововведень, що дозволяє йому функціонувати, уникаючи кризових ситуацій і займати лідируючі позиції у своїй галузі.

Важливо, щоб при виборі напряму інноваційної діяльності враховувались усі можливості підприємства: інноваційний, виробничо-збутовий, фінансовий потенціали; енергетична і сировинна база.

На думку Пітера Ф. Друкера, видатних успіхів в інноваційній діяльності можна досягнути на основу певної галузі знань і досягнення в ній досконалості. В основі відповідної галузі знань покладено наступні положення [1, с. 216-217].

По-перше, цілеспрямована та систематична інноваційна діяльність починається з аналізу наявних можливостей. Слід організувати, на періодичній основі, здійснювати пошук джерел інноваційних можливостей, детально їх оцінювати та вивчати.

По-друге, інновацію потрібно розглядати як у концептуальному аспекті, так і в аспекті її сприйняття, насамперед, очікуваннями, потребами та ціннісними орієнтаціями споживачів. Тобто, обов'язковим є врахування готовності ринку сприйняти відповідну інновацію.

По-третє, ефективність інновації визначається її простотою та чіткою сфокусованістю. Навіть інновації, що породжують нові способи використання товарів чи послуг, відкриття нових ринків, мають бути зорієнтованими на конкретне, чітке, усвідомлене використання. Вони мають орієнтуватися на задоволення конкретних потреб, на забезпечення конкретних кінцевих результатів.

По-четверте, доцільно починати інновації з малого, так, щоб на них не потрібно було витратити значні грошові кошти, щоб їх організація не вимагала залучення значної кількості працівників, щоб ринок їх використання був обмеженим. В іншому випадку часу для внесення поправок і змін, необхідних для успіху інновацій, зазвичай не вистачає.

По-п'яте, всі підприємницькі стратегії, в основі яких лежить прагнення використовувати інновації, мають бути спрямованими на досягнення лідерства в окремо взятій галузі. Інакше вони просто створюватимуть нові можливості для конкурентів.

Підприємство, що стало на шлях інноваційного розвитку, має функціонувати згідно з наступними принципами [4, с. 186]:

- адаптивності – прагнення до підтримання певного балансу зовнішніх і внутрішніх можливостей розвитку (внутрішніх спонукальних мотивів господарюючого

суб'єкта і зовнішніх, що генеруються зовнішнім середовищем);

- динамічності – динамічне приведення у відповідність цілей і спонукальних мотивів (стимулів) діяльності підприємства (у тому числі його власників, менеджерів, фахівців, робітників);

- самоорганізації – самостійне забезпечення підтримання умов функціонування, тобто самопідтримка обміну ресурсами (інформаційними, матеріальними, фінансовими) між елементами виробничо-збутової системи підприємства, а також між підприємством і зовнішнім середовищем;

- саморегуляції – коригування системи управління виробничо-збутовою діяльністю підприємства відповідно до змін умов функціонування;

- саморозвитку – самостійне забезпечення умов тривалого виживання і розвитку підприємства (відповідно до його місії і прийнятої мотивації діяльності).

Періодично на підприємстві потрібно перевіряти доцільність випуску кожного окремо взятого товару, кожного виробничого процесу, технології, маркетингу, діяльності співробітників. Усі зусилля мають бути спрямованими на те, щоб виробничі, людські та фінансові ресурси витрачались ефективно, в напрямку активізації інноваційної діяльності. Щоб створити нові можливості для інновацій, бізнес повинен вивільнити для цього свої кращі кадри, кинути на це достатні фінансові ресурси.

Важливо усвідомити, що в умовах інноваційної економіки „інтелект – це шлях до багатства і влади”, а талант – „товар підвищеного попиту”, який є власністю індивіда [11, с. 8]. Таке положення радикально змінює баланс сил між найманим працівником і фірмою: у висококваліфікованого працівника з'являється можливість диктувати умови свого найму. І чисельність таких працівників зростатиме, оскільки з інтелектуальним багатством пов'язаний економічний прогрес. Сьогодні провідні компанії світу інвестують величезні кошти в розвиток інтелектуального капіталу. Наприклад, такі компанії, як „Intel”, „General Electric”, „Motorola”, мають свої університети для підготовки і перепідготовки спеціалістів, а компанія „McKinsey” витрачає 5% (1,8 млрд. дол.) свого річного доходу на розвиток чотирьохтисячного штату професіоналів, інвестуючи понад 20 000 дол. на одного консультанта в рік. При цьому кожен новий консультант „McKinsey” проводить більше тисячі годин на курсах професійної підготовки протягом перших п'яти років роботи, більшу частину з яких – на спеціальному факультеті Університету Іллінойса [10, с. 82-83].

Э. Харгадон розглядає інноваційний процес із мережевої точки зору, яка включає в себе теорію мережі, когнітивну психологію, мікросоціологію і соціальні дослідження технологій. Саме із цих питань робилась спроба пояснити комплексну динаміку взаємодії між окремими людьми та оточуючими їх крупними системами. Думки і вчинки людей визначаються їх оточенням, але при цьому люди здатні використовувати умови цього оточення в своїх цілях (наприклад, щоб здійснити відкриття). З цієї точки зору, інсайт стає інновацією, а інновація – революцією, шляхом зв'язку з крупною мережею, в якій вона відбувається і чий зовнішній вид вона, в кінцевому підсумку, міняє. Т. Едісон та інші новатори досягли успіху не в останню чергу завдяки тому, що вони розуміли і використовували умови свого середовища. Іншими словами, вони використовували інноваційну стратегію технологічного брокерства, що дозволяла їм створювати майбутнє на основі минулого [9, с. 15].

Разом із тим слід пам'ятати, що інвестиції в інновації – це венчурні інвестиції, і їх ризики порівнюються з ризиками втрати конкурентоспроможності підприємства при відмові від подібних інвестицій.

Підприємства, які не займаються інноваційною діяльністю, рано чи пізно

приходять в занепад. А в період стрімких змін занепад настає швидко. Впровадження комплексного інноваційного підходу дозволяє підприємствам швидко розвиватися та захоплювати все більші ринки високоякісною продукцією.

Сутнісна змістовність державної інноваційної політики визначається сукупністю заходів, зокрема: ініціювання інноваційних програм, спрямованих на впровадження у виробництво науково-технічних новинок; передача нових технологій з державного сектору і державних науково-технічних закладів у виробничу сферу; організація і підтримка усіх стадій інноваційного процесу.

Основними ж завданнями держави в активізації інноваційного процесу є наступні: збільшення обсягів інвестиційних ресурсів за рахунок усіх джерел фінансування (власні кошти суб'єктів господарювання, бюджетні кошти, банківські кредитні ресурси, кошти приватних та іноземних інвесторів); визначення пріоритетних напрямів використання капіталовкладень, особливо державних; забезпечення ефективного використання капітальних вкладень, удосконалення їх відтворювальної та технологічної структури.

Складний характер інноваційного процесу, наявність часового лагу між витратами та результатами його реалізації вимагають різного ступеня державної підтримки суб'єктів інноваційної діяльності на окремих етапах життєвого циклу інновацій.

Найбільш складним для підприємств є «витратний» період, під час якого інноваційні витрати ще не компенсуються відповідною віддачею від реалізації інноваційного проекту. Саме в цьому періоді найбільш важлива державна, у тому числі й податкова підтримка інновацій. А тому система інноваційних податкових пільг повинна бути пов'язана з послабленням негативного впливу на суб'єкти інноваційної діяльності саме витрат, пов'язаних із реалізацією інноваційного проекту.

Ефективність податкового стимулювання інноваційної діяльності визначається тим, що за його допомогою у суб'єктів господарювання створюється реальна зацікавленість шляхом збільшення власних коштів на тих етапах реалізації інноваційних проектів, які найбільшою мірою пов'язані зі здійсненням витрат інноваційного характеру.

З точки зору держави, надання податкових пільг не слід ототожнювати з безоплатною фінансовою допомогою, оскільки впровадження інновацій сприяє підвищенню конкурентоспроможності національних товаровиробників і, як наслідок, збільшенню бази оподаткування та суми податкових надходжень в майбутніх податкових періодах. Тобто, відмову держави від частини податкових надходжень, за умови цільового їх використання, слід розглядати як своєрідне кредитування суб'єктів інноваційної діяльності.

Світова практика податкового стимулювання інноваційної діяльності свідчить про наявність трьох основних напрямків заохочення суб'єктів інноваційної діяльності: надання податкових пільг для діяльності інноваційних організацій; надання окремих податкових пільг підприємствам при реалізації ними інноваційних проектів; створення спеціальних податкових режимів підтримки інноваційної діяльності в рамках технопарків.

Перша група механізмів податкового стимулювання стосується інноваційних підприємств та організацій, специфіка господарської діяльності яких потребує застосування спеціальних механізмів податкового регулювання. Податкові пільги для інноваційних організацій включають: зниження ставок податку на прибуток інноваційних підприємств та організацій, які виконують науково-дослідні та дослідно-конструкторські роботи інноваційного характеру; зменшення оподатковуваного

прибутку на суму вартості приладів та устаткування, яке передається вищим навчальним закладам, НДІ та іншим інноваційним організаціям; пільгове оподаткування дивідендів юридичних та фізичних осіб, отриманих по акціях інноваційних організацій.

До податкових пільг, пов'язаних з реалізацією інноваційних проектів, варто віднести: звільнення від оподаткування прибутку, отриманого від реалізації інноваційних проектів, на певний період часу («податкові канікули»); зменшення оподатковуваного прибутку на суму внесків у благодійні фонди, діяльність яких пов'язана з фінансуванням інновацій; пільгове оподаткування прибутку, отриманого в результаті використання патентів, ліцензій, ноу-хау та інших нематеріальних активів, які входять до складу інтелектуальної власності (застосування цього регулюючого механізму зацікавлює платника в ефективному використанні об'єктів інтелектуальної власності, що сприяє розширенню масштабів і збільшенню швидкості впровадження інновацій на рівні всієї національної економіки); застосування знижених ставок оподаткування прибутку, отриманого від реалізації інноваційного проекту. При використанні цієї пільги виникає проблема відокремлення, з метою оподаткування, прибутку від реалізації інноваційного проекту від загального прибутку підприємства. Це, в свою чергу, обумовлює ускладнення податкового обліку та звітності підприємств та ускладнення процесу адміністрування податків органами державної податкової служби.

Доволі поширеною у стимулюванні інноваційної діяльності є податкова пільга, пов'язана із зменшенням бази оподаткування на суму інноваційних витрат. Практично у всіх країнах прибуткові підприємства можуть зменшувати свою оподатковувану базу на величину здійснених у поточному році кваліфікованих (які відповідають критеріям, встановленим державою) витрат.

Розвиток інноваційного бізнесу потребує залучення ресурсів фінансових інститутів, зокрема, комерційних банків. З цього приводу слід відзначити, що наявна сьогодні обмеженість довгострокових фінансових ресурсів розвитку не дає змоги банківській системі достатньою мірою фінансувати наукомісткі виробництва. З огляду на недостатню платоспроможність багатьох вітчизняних підприємств, слабку нормативно-правову базу, що забезпечує захист прав кредиторів, відчутно загрозливою є ризикованість кредитування суб'єктів реальної економіки.

Для стимулювання кредитної діяльності банків у сфері інноваційного бізнесу доцільним є надання банкам дозволу на використання спільно з кредитованим підприємством результатів інноваційної діяльності й отримання доходу від такого використання, а також визначення можливостей встановлення банком прав власності на частину результатів від інноваційної діяльності, що кредитується цим банком. Перспективним є розвиток такої форми інноваційного інвестування українськими банками, як фінансування проектів, у яких банки беруть на себе управління. Доречно зменшити ставку оподаткування прибутку банків, що надають довгострокове кредитування підприємствам для збільшення обсягу коштів, вкладених у фінансування проектів із відновлення й модернізації виробництва.

Висновки та перспективи подальших досліджень. Таким чином, інноваційна діяльність підприємства не може сприйматися як діяльність неординарна та виняткова, адже продукування інновацій є найважливішим способом виживання і розвитку підприємства в умовах конкурентного середовища. Успішне здійснення інноваційної діяльності суб'єктами підприємництва неможливе без використання ефективних механізмів регулювання інноваційного розвитку. Основними інструментами регулювання інноваційної діяльності підприємств є податкові пільги, прискорена амортизація, спеціальні інвестиційні режими, пільгове кредитування, державні гарантії

комерційним банкам при наданні інноваційних кредитів.

Ефективне використання методів та важелів регулювання інноваційної діяльності сприятиме активізації інноваційного розвитку підприємств, забезпечить зміцнення їх конкурентних позицій у системі регіональних, національних та світогосподарських відносин.

Список літератури

1. Друкер Питер Ф. Бизнес и инновации : пер. с англ. / П. Ф. Друкер. - М. ; СПб. ; К. : Вильямс, 2009. - 432 с.
2. Ілляшенко С.М. Інноваційний менеджмент : Підручник. / С.М. Ілляшенко. – Суми : ВТД «Університетська книга», 2010. – 334 с.
3. Ковтун О.І. Інноваційні стратегії в системі забезпечення конкурентоспроможності підприємства / О.І. Ковтун // Інноваційна економіка. – 2012. - № 12. – С.75-88.
4. Микитюк П.П. Інноваційний менеджмент : навчальний посібник / П. П. Микитюк. – К. : Центр навчальної літератури, 2007. – 400 с.
5. Олійник Л.Г. Інноваційна діяльність як фактор забезпечення конкурентоспроможності підприємств / Л.Г. Олійник, О.В. Солоїд // Вісник Хмельницького національного університету. – 2009. - № 5, Т. 2 – С.234-236.
6. Поддєрьогін А.М., Корнилюк А.В. Інновації та їх фінансове забезпечення в харчовій промисловості України / А.М. Поддєрьогін, А.В. Корнилюк // Фінанси України. – 2009. – №11. – С. 94-100.
7. Точиліна І. В. Вплив пільгового оподаткування інноваційної діяльності на доходи бюджету / І.В. Точиліна // Актуальні проблеми економіки. – 2010. – №3. – С.227-236.
8. Фатхутдинов Р.А. Инновационный менеджмент / Р.А. Фатхутдинов. - 2-е изд. – М.: ЗАО «Бизнес-школа «Интел-Синтез», 2000. – 624 с.
9. Харгадон Э. Управление инновациями, опыт ведущих компаний: Пер. с англ. / Э. Харгадон – М.: ООО «Вильямс», 2007. – 304 с.
10. Groshal S. The Individualized Corporation: A Fundamentally New Approach to Management. / S. Groshal, Barlett C. – New York: Harper Business, 1998. – 365 p.
11. Handy Ch. Beyond Certainty: The Changing Worlds of Organizations / Ch. Handy. - London: Arrow, 1996. - 438 p.

Galina Palchevich

Kirovohrad National Technical University, Kirovohrad, Ukraine

Modern Realities and Perspective Directions of the State Regulation of Entrepreneurship Innovative Development

It has been proved that the foundation of achieving by enterprises competitive advantage in the surrounding business environment is intellectualization of production and introduction of new technologies. The main factors shaping the innovation capacity of enterprises and the principles of operation of innovative enterprises have been considered.

The tasks and functions of the innovation enterprise policy, particularly state support business innovation at various stages of the life cycle of innovation have been investigated. The methods of tax incentives for innovation activity have been considered. in the international practice areas to The ways of encouraging of innovation activities of enterprises by providing tax incentives have been substantiated.

The proposals to stimulate lending activity of banks in business innovation have been elaborated, in particular: permission to banks to use with credited enterprises the results of innovation and take profits from such use; reducing the income tax rate of banks that provide long-term loans to enterprises to increase the amount of resources invested in financing projects of restoration and modernization of production. The necessity of using as instruments of state regulation of innovation activity the special investment regimes, preferential loans, government support of commercial banks in providing innovative loans have been proved.

innovative development, entrepreneurship, innovation, regulation, innovation process, tax incentives, preferential loans

Одержано 15.11.2014